

Régi-új kerékvágás

Ahogy a veszélyhelyzet alatt érvényes korlátozások megszűntek, lassacskán a lovastornászok is visszatérhettek megszokott edzéseikhez – ami csapatsport lévén az edzőktől jelentős logisztikát, a gyerekektől pedig fokozott fegyelmet igényelt. Kreativitásban azonban már a karantén alatt sem volt hiány; az online műlovas edzések és a csapatos erősítés után az egyesületek ezt is megoldották, kisebb turnusokban, több időszámban, de lassan mindenki visszatérhetett szeretett sportjához.

Nagyon hamar felmerült a versenyszervezés kérdése is – ez azonban, szintén a csapatsport jelleg miatt számos kihívást jelentett volna, ráadásul több egyesület jelezte, hogy korainak tartja még, hiszen a különböző városokban eltérő ütemben térhettek vissza a gyerekek a lovardába. Nem arról híres azonban a szakág, hogy könnyen föladná; a versenyek pedig szerves részei a voltizséletnek, megszületett tehát az új koncepció: az edzőverseny.

VERSENY, DE MÉGSEM?

Az edzők egyetértettek abban, hogy a versenyzőknek – hazai és nemzetközi szinten egyaránt – szükségük van a célra, a kihívásra a motiváció fenntartásához. Életük eddig egy megszokott sémát követett, ame-

lyet a téli felkészülés után a tavaszi minősítő- és kvalifikációs időszak, nemzetközi szinten nyáron az Európa- és világbajnokság, majd ősszel az országos bajnokság határozott meg. A szezon természetesen már nagyon régen borult, így sokan fejben már föl is adták ezt az évet – az edzőversenyek koncepciója azonban, ha nem is hozza vissza az igazi verseny-életérzést, lehetőséget biztosít a lovastornászoknak, hogy átéljék azt, amire egész télen készültek. Az edzőversenyeken a résztvevők rendes versenykörülmények között, a versenydresszeikben, zenére mutatják be a gyakorlataikat, amelyet bírók pontoznak a szabályok szerint. Eddig hagyományos versenynek tűnhet, jelentős különbség azonban, hogy a végén nincs eredményhirdetés, és bár a pontok alapján

föláll egy sorrend, ez csak tájékoztató jellegű – a verseny tehát úgymond tét nélküli, ellenben lehetőség nyílik a bírók szóbeli visszajelzésére a videós elemzések során, ami mind a versenyzőknek, mind az edzőknek hasznos információkat ad.

Elsőként Szilvásváradon rendeztek edzőversenyt július elején, ahol a hazaiakon kívül két csapat, a sóskúti Szárnyaló LSE és a Pasaréti Honvéd LSE lovastornászai mutatták be tudásukat. Jó volt látni, hogy a versenyzők a karantén és a kihagyás ellenére is igyekeztek a maximumot nyújtani; sokak teljesítménye kicsit sem maradt el a korábban megszokott szinttől, sőt, kifejezetten fejlődött technikában, előadásmódban. A verseny ezek mellett azért is volt érdekes, mert a szilvásváradai állami ménesgazdaság

hosszú évek után ismét visszakapcsolódott a lovastorna-életbe. A Farkasné Kovács Ilo-
na vezetésével újjáalakult szilvásvárad
i csapat lovastornászai rövid idő alatt már a
váltás kategóriáig is eljutottak, kiváló telje-
sítményt nyújtva a hazai közönség előtt. És
mint látjuk, Szilvásvárad nemcsak versen-
zői révén, de szervezőként is belépett a kör-
forgásba, egy újabb színvonalas, kiváló
versenyhelyszín került föl tehát a lovastorna
szakág térképére.

A következő edzőversenyre Kaposváron,
a nagy versenyszervezői rutinnal rendelke-
ző Lovasakadémián került sor, a helyieken
kívül a Daniló SE, a Tündérváros LSE, A Kis-
kunhalasi Lovasbandérium SE és a Berri SE
részvételével. Bár sajnos tapasztalható
volt, hogy egyes csapatoknál csökkent a

létszám, ezt ellensúlyozta, hogy azért új
arcokat, új tehetségeket is láthattunk – a
gyakorlott versenyzők pedig a szilvásvára-
di edzőversenyhez hasonlóan kiváló telje-
sítményt nyújtottak.

A BÍRÓK IS FEJLŐDhetnek

Az edzőversenyek nagy előnye nemcsak
az volt, hogy a versenyzők mellett a lo-
vak is gyakorolhattak, versenyrutint sze-
rezhettek – ugyanez igaz volt a bírókra
is. Jelenleg igen kevés az aktív versenybí-
ró a lovastorna szakágban, télen azon-
ban több korábbi versenyző, edző is
megkezdte tanulmányait bíróként. A ve-
szélyhelyzet ugyan az ő lehetőségeiket is
korlátozta, az edzőversenyek azonban
kiváló lehetőséget biztosítottak arra,

hogy valós gyakorlatot szerezzenek, és
bírói vizsgát tehessenek. A két edzőver-
senyt követően Busai Mónika és Kovács
Hanna immár gyakorló bíróként folytat-
hatják tevékenységüket, további bírójelöl-
tek pedig aktívan gyakoroltak és gyako-
rolnak, így rövidesen további aktív bírók-
kal bővíülhet a szakág.

AZÉRT VERSENYRE IS SZÜKSÉG VAN...

Bármennyire hasznosak is az edzőver-
senyek, azért mindenkinek hiányzott az iga-
zi, tényleges verseny is. A Kiskunhalasi
Lovasbandérium volt az első, amely végül
tényleges versenyt szervezett, és bár egy-
előre kevés egyesület vett részt – ami a
folyamatosan változó járványügyi helyzet
ismeretében nem is kifejezetten hátrányos
–, valami ismét elindult, és örömmel láthat-
juk, hogy Kiskunhalas is immár nem elő-
ször szervez versenyt, ők is egy újabb szín-
folt a lovastorna-versenyek térképén. A
megmérettetésen a házigazda egyesüle-
ten kívül a Lovasakadémia SC és a Berri
SE képviseltette magát; a nap végén pedig
nem kevesebb, mint tízenkét kategóriában
kerültek kihirdetésre győztesek. Az élet pe-
dig nem áll meg; ha a körülmények is en-
gedik, augusztus 29-én Máriakálnokon a
Vakáció Kupán (ez már lezajlik, mire e lap
megjelenik), szeptember 13-án pedig Ka-
posváron a Havanna Kupán versenyezhet-
nek mindazok, akiknek már hiányzott egy
kis kihívás a karantén-időszakban.

Bence-Kiss Krisztina

